

чрѣзъ разговори между ученицитѣ, които наричахме и прѣдставления“.

Д. П. Войниковъ е билъ учитель въ градътъ си отъ год. 1858, въ негово учителствувание Шумненцитѣ видѣха училищата си съ много по-добъръ редъ и съ много по отличенъ успѣхъ. Покойния, като да бѣше роденъ за такъвъ учитель, какъвто се изискваше въ тѣхъ години. Той бѣше не само учитель, но и примѣренъ възпитателъ и добъръ проповѣдникъ. Обичаше ученицитѣ си, обичаше гражданитѣ си, обичаше и цѣлий си народъ, и тая си обичъ той показваше и на дѣло. Ревностенъ да види родината си по на горня степенъ на образованието, обзетъ отъ горѣщо желание да види пробудено у всеѣкого народното честолюбия, народната гордостъ, да види съгражданитѣ си съединени съ братска любовъ да дѣйствувать всички еднодушно за общото благо на отечеството, за всички тия и други, той не жалѣше, ни трудъ, ни врѣме. За покойния почивка нѣмаше. Сутрѣнъ рано, или послѣ обѣдъ, ще го намерите, почти всеѣкоги, седналъ въ скромната си стаичка до масата, отпрѣдъ му разни учебници на френски, отъ които черпѣше и приготвѣше материялъ за прѣподаванията си прѣзъ деньтъ. (Тогива български напечатани учебници за въ классове имаше издадени твърдѣ малко). Вечеръ се занимаваше до мърчина съ прѣподавание нотно пѣние на по първитъ отъ ученицитѣ си, (защото, тогива нотното пѣние не бѣ въведено като прѣдмѣтъ въ училищата); прѣдаваше още и частни уроци на възрастни момци.

Въ училището, освѣнъ като си е болилъ цѣлъ день главата постоянно съ по 5 часа на день прѣ-